

sætte en lille bitte Skat paa spirituøse Drikke, det mener jeg ikke kan lade sig gøre. Der er jeg tilbøjelig til at tro, at vi snarere kunne komme til at gaa den modsatte Vej. Vi skulle nemlig huske paa en Ting: Nu har Statskassen jo ikke saa overdrevent store Indtægter af Spiritus; Vin og den Slags bedre Drikke ere jo lidt beskattede, Skatten paa Brændevin er kun en lille Del, og det bagerste Öl er slet ikke beskattet. Derjom vi nu fik en højere Skat derpaa, vilde vedkommende Autoriteter saa ikke holde nok saa meget paa det, idet de vilde sige som saa: Nu saa vi derigjennem en Maffeko til Statskassen. Derved vilde de komme til at se nok saa mildt paa berusende Drikke, som de gøre. Der er derimod en anden Vej, som jeg tror, vi snarere kunne gaa, og det er netop den, som stiler imod Forbud. Vi skulle se, om vi kunde saa lidt mere Indflydelse paa Udfalgene af berusende Drikke, at Sogneraadene kunde saa nogen Indflydelse paa, hvem der maatte forhandle spirituøse Drikke, og hvem der ikke maatte. Der have de meget lidt Indflydelse lige over for de Handlende, overfor Brændevinsjælgene, men overfor Værtshusholderne have de slet ingen. Jeg kan fremdrage et lille Eksempel, naar vi dvæle ved, at vi maatte kunne komme til at gaa i den modsatte Retning af den. Vi tænke os jo dette, at Autoriteterne kunne komme til at se mere venligt eller i hvert Fald ikke slet saa mørkt paa de spirituøse Drikke, som de have gjort, hvor de kunne se, at det er noget, som Statskassen eller Kommunekassen kunde have Fordel af. Det var forleden Aar, at det blev behandlet i et Sogneraad, hvorvidt en Værtshusholder . . . om Forlæbelse! Jeg gjorde mig skyldig i en lille Talefejl; jeg jagde nok, at Sogneraadene havde ringe Indvirkning paa, hvem der maatte forhandle Brændevin, og slet ingen overfor Værtshusholderne; det var en For-talelse, som jeg vil bede rettet, det er overfor Værtshusholderne, de have denne Indflydelse, men ikke overfor de handlende. Der var altsaa fremme et Andragende fra en Mand, der vilde nedlægge sig som Værtshusholder ude paa Landet i et Landsogn. Manden havde en lille Ejendom med daarlig Jord, og han havde en ikke saa liden Børneskole, der var en 7—8 Børn, saa han sad i meget trykkende økonomiske Omstændigheder, og der var en lille Smule, der talte for at saa et Værtshus etableret der. Han indgav Andragendet, og det kom til Sogneraadets Erklæring. Medens Sogneraadet sad og disputerede, om det skulde erklære, at de havde noget imod det eller ikke, er der et

Medlem, som siger: Ja, vi maa da helst anbefale det, for det første, fordi det næsten ser ud, som om Manden ellers kommer paa Sognet med sin store Familie; kunde han nu komme i Vej, da vare vi fri for det, og saa, siger han, faar Kommunekassen jo een Gang for alle en ikke saa lille Indtægt, ja, endog saa derefter en lille aarlig Indtægt. Det bevirkede da, at vedkommende Mand fik anbefaling fra dette Sogneraad; men om dette var at se rigtig klart paa denne Sag, vil jeg dog tillade mig at tvivle paa. Jeg vilde kun derved vise, at der er en lille Driv-sjeder hen ad den Retning, og denne Driv-sjeder forstærke vi netop ved en saadan lille Skat. Stulle vi have en Skat, maa det virkelig være en Skat, som kan være følelig; en lille Skat gør ikke noget, det tror jeg ikke. Altsaa er mit Syn paa denne Sag, set end-ogaa fra et Afholdsstandpunkt, at jeg ikke paa den Maade frittes til at give Forslaget min Stemme. — Der er endnu noget, som jeg ikke har draget frem. Der er slaaet saa stærkt paa, og der har lydt saa mange pæne Ord her i denne Sal i de sidste Dage under dette Lovforslags Behandling om den Velvilje, den Hensynsfuldhed, de ærede Medlemmer have vist lige overfor fattige Folk. De kunne virkelig ogsaa godt trænge til det. Men de kunne jo nu en Gang ikke leve af Ord. Der blev ogsaa fra forskellige Sider puffet paa, hvem der var den mest kompetente til at tale Arbejdernes Sag i dette Ting. Jeg skal nu ikke strides med ærede Medlemmer herom, men jeg vil dog henstille til ærede Medlemmer, om der er nogen, som tror at kunne gøre mig Rangen stridig. Jeg tror netop, at er der nogen, der er tagen ud fra Landarbejdernes Række, er det mig, og det vil være vanskeligt nok for nogen at gøre mig Rangen stridig. Min Ungdom tilbragte jeg som Tjenestekarl. Siden, da jeg blev gift og fik Børn, gik jeg ud som almindelig Landarbejder. Nu er ganske vist min Stilling en lille Smule forbedret, men fra den Tid kan det dog siges, at jeg har prøvet at have Stoen paa, saa jeg kender en lille Smule til Landarbejdernes Kaar. Jeg vil nu sige, at jeg skulde kende Landarbejderne daarlig, om de ere saa slikmundede, eller hvad man vil sige, at de for en lille Nedsættelse paa Sukkertolden af nogle saa Kroner om Aaret vilde gaa med til, jeg vil ikke sige at forraade, men at forvandle Venstres gamle Standpunkt i Toldsagen. (Afbrudelse). Der er nogle, der le og trække paa Smilebaandet, men her er det virkelig, Hunden ligger begravet. (Modsigelse). Ja, de Herrer maa have den Mening, de have, men de maa samtidig tillade mig at have